

Бабата оставила буталката и излязла с момичето, без да погледне гостите.

— Тази баба заслужава една лудория, дето така недружелюбно посрещна своя владетел, — рекъл Гйоте.

— Не бива. Тя не знае, кои сме.

— Все пак заслужава наказание. За недружелюбно гостоприемство няма извинение.

Като казал това, Гйоте взел спящата котка и я пжхнал в буталката!

После двамата отишли на двора, простили се с бабата и заедно с момичето излезли през дворните врата.

Момичето ги извело на широк горски пжт и казало:

— По тоя пжт ще вжрвите. Той ще ви изведе направо кжм столицата. За един час време ще стигнете.

— Да си жива, малка моме, — казал Гйоте. — Ето вземи още една монета за труда. — Ти си по-дружелюбна от твоята господарка.

— Благодаря за монетата. А господарката не е тжй лоша. Много е заета. Пжк и постоянно идат ловци като вас. Пречат ѝ да работи. А работа дал Господ... Та вие тоя пжт ще джржите...

Слугинята се сбогувала с ловците и се вжрнала в кжщи.

Двамата приятели се опжтили кжм столицата.

След няколко седмици те отишли отново на лов из сжщата гора. Отбили се нарочно при старата млекарка, да ѝ се извинят за лудорията и да ѝ заплатят повреденото масло.

— Е, бабо, наскоро ли извади котката от маслото? — попитал Гйоте.

— Още веднага. Бедното животно замяука така силно, че аз тозчас узнах кжде е. За щастие, котката си остана жива и здрава. Па и маслото хвана ред.

— Тжй ли? Какво направихте с маслото?

— Занесохме го в града и го продадохме в двореца. Дворцовите хора не са придирчиви. Лапат всичко, — за-смяла се бабата.

Двамата знатни приятели се спогледали. Досрамяло ги да се открият на бабата.

Когато излезли в гората, херцога рекъл:

— Хубава отплата! Няма какво да се каже!

— Пада ни се! — добавил Гйоте.